

[Landbrugsministeren.]

nomiske Kamp for at bevare Hjem og Gaard.

Naar det ærede Medlem nu kommer her op paa Talerstolen og som Ordfører for Forslagsstillerne fremkommer med en saadan Udtalelse, saa ønsker jeg i al Stilfærdighed at spørge det ærede Medlem: Hvem er det da, der skal hjælpes med det foreliggende Lovforslag? for det er vel ikke de vanskeligt stillede Landboeres Kreditorer, man har tænkt sig at hjælpe? Det er det, jeg hele Tiden har befrygtet, at Forslaget, saadan som det er affattet, skulde komme til at betyde, men jeg har dog aldrig tænkt mig, at det var Partiet Venstres Mening med Forslaget at hjælpe Kreditorerne og ikke Landboerne. Jeg synes, vi bør have Klarhed over dette Spørgsmaal, enten her i Salen eller i Udvalget, for det vil dog være afgørende for hele Behandlingen af Sagen.

Jeg synes ogsaa, at det ærede Medlems Udtalelse var overordentlig inkonsekvent, naar han udtalte, at man maa endelig ikke tro, at dette vil hjælpe noget, for Landbruget har ingen Forrentningsevne. Jeg maa give det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen Ret i, at hvis dette er rigtigt, saa vil det være fuldkommen at smide Pengene ud af Vinduet at vedtage det foreliggende Forslag. For det er jo ikke alene saadan, at man skal yde Laan indenfor den Værdi, som Ejendommen skønnes at have, nej, Gælden skal nedbringes til den samlede Værdi, og derudover er det saa, man gaar med Laanet. Endvidere er det saadan efter Forslaget, at det omtalte Skøn skal foretages af Mennesker, der ikke har det mindste Ansvar overfor Statskassen i den Forstand. Staten har ikke den fjerneste Indflydelse paa de paagældendes Udnævnelse.

Jeg kan, som sagt, ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kan udtale den Opfattelse, at Landbruget ingen Forrentningsevne har, samtidig med at det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen her fra denne Plads kan sige, at saaledes som Forslaget her er formet, er der ingen Risiko, vi kan være sikre paa, at Pengene kommer tilbage. Det er en saadan Inkonsekvens, at jeg ikke fatter det.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal beklagede sig over, at han ikke som den forlorne Søn var blevet velvilligt modtaget her i Tinget. Ja, jeg har to Gange takket det ærede Medlem for hans Omvendelse, og jeg skal gerne gøre det tredje Gang,

men det er Skik indenfor vort Parti, at vi ikke af Glæde over den hjemvendte forlorne Søn glemmer dem, som altid trofast har forstaaet Hjemmets Opgaver og Hjemmets Pligter, og det vil vi ogsaa fortsætte med i den kommende Tid, saa det ærede Medlem kan ikke vente at blive prist saa højt indenfor vort Parti, at vi sætter ham højere end dem, der aldrig har svigtet de gode Standpunkter.

Det ærede Medlem kan slet ikke frigøre sig for Ansvar, for det er først og fremmest ham, der har Ansvar, for at vi ved Loven af 1928 fik gennemført, at Banker og Sparekasser skulde foretage Udlaanene. Det blev fra alle Sider gentagne Gange gjort gældende, at det formodentlig vilde betyde, at Forslaget intet vilde være værd, idet vi ikke troede, at Laanene vilde komme ud til Befolkningen. Derfor kan det ikke nytte, at det ærede Medlem nu bagefter vil hævde, at det var slet ikke det, vi var uenige om i 1928. Jo, det var det. Det ærede Medlem har først og fremmest Ansvar, for at vi fik den Ordning, som viste sig at være uholdbar.

Det ærede Medlem siger, at han er villig til at gaa ind paa, at der skal forlanges Sikkerhed for Laanene, og at det ogsaa var Meningen med Forslaget. Men jeg maa spørge det ærede Medlem, om han kan nævne mig et eneste Sted i det foreliggende Forslag, hvor der kræves Sikkerhed for Udlaanene. Saa sagde det ærede Medlem videre, at den Sikkerhed, der opnaaedes ved de Betingelser, vi i sin Tid stillede, var ingenlunde større end det, der opnaas efter det ærede Medlems Forslag. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at hvis han fastholder denne Betragtning, saa maa han jo i alt Fald kunne gaa ind paa at gennemføre de Betingelser, som vi opstillede i 1927—28, og kan han det, er vi villige til at gennemføre Forslaget, for derved skabes der en Sikkerhed, der efter vor Mening er tilstrækkelig.

Jeg vil gerne her nævne, hvori Forskellen bestaar. Vi foreslog i sin Tid, at naar der skulde foretages saadanne Udlaan, maatte disse Udlaan sammen med andre Behæftelser ikke overstige Ejendommens samlede Værdi (jfr. 1ste Stykke) — der staaer udtrykkeligt Ejendomsskyld plus Besætnings og Inventariums Værdi ved sidste Skatteansættelse — og ikke udgøre mere end 25 pCt. af denne Værdi. Disse Begrænsninger vil selvfølgelig betyde, at der ikke kunde komme til at foretages Udlaan, hvor der ikke var omtrent Sikkerhed for